

ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ*

Εἰς τὴν Κρήτην ἔλατρεύθη μία θεότης μὲ τὸ ὄνομα Βριτόμαρτις. Ἐλέγετο καὶ Δίκτυννα. Ὁ μῦθός της εἶναι χαριτωμένος.

Ἡ Βριτόμαρτις ἦτο νέα πολὺ ὠραία. Τέρψιν καὶ εὐχαρίστησιν εἶχε τὸ κυνήγι. Διέτρεχε βουνὰ καὶ δάση μὲ τὰ βέλη της, καὶ κυνηγοῦσεν ἄγρια ζῶα.

Τὴν ἐρωτεύθη ὁ Μίνως. Ἐκείνη τὸν ἀπέφευγεν. Ὁ Μίνως ἐτέθη εἰς τὴν καταδίωξίν της. Σχεδὸν τὴν εἶχε φθάσει. Ἦτο ἔτοιμος νὰ τὴν συλλάβῃ. Ἡ Βριτόμαρτις πίπτει καὶ κρημνίζεται εἰς τὴν θάλασσαν.

Δὲν ἔπαθε τίποτε. Ἡ Ἄρτεμις τὴν περισυνέλεξεν ἐντὸς δικτύου ἀλιευτικοῦ ποῦ εὗρέθη εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔπεσεν. Καὶ τὴν ἐτίμησε διὰ τὴν ἀγνότητά της. Τὴν κατέστησεν Θεάν.

Ποία ἦ Βριτόμαρτις; Τί νόημα ἔχει ὁ μῦθός της; Ἡ μήπως δὲν ἔχει κανένα νόημα, πρόκειται δὲ περὶ ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου τοῦ Μίνως, ἱστορικοῦ ἢ θρυλικοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης;

Ἐὰν πάρωμεν τὸν μῦθον μονομερῶς καὶ αὐτοτελῶς, δὲν μπορούν νὰ διασαφηνισθοῦν πολλὰ πράγματα. Θὰ μείνωμεν μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πρόκειται περὶ βασιλικοῦ εἰδυλλίου μὲ μίαν νέαν κάπως ἀνδροπρεπῆ, ἀλλὰ ἐκτάκτως ὠραίαν. Μὲ τοιαύτην ἐκδοχὴν φαίνεται ὅτι καὶ τὸ ὄνομά της ἐξηγοῦν: γλυκεῖα π ρ θένος.

Ἄλλο ζήτημα διατι ἡ Βριτόμαρτις δὲν ἔστεργε ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὸν ἔρωτα ἑνὸς κραταιοῦ βασιλέως. Οἷαδὴποτε ἄλλη, εἰς τὴν θέσιν της, θὰ ἄνοιγε τὰς ἀγκάλας της.

Ἄς παραδεχθοῦμεν ὅτι ἦτο ἐναντίον τοῦ γάμου. Ὁ Μίνως ποῦ δὲν σέβεται τὴν θέλησίν της καὶ ἐπιθυμίαν, δὲν εἶχε τρόπον καὶ μέσα διὰ νὰ τὴν κάμῃ ἰδικήν του; Δὲν ἔστελλε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὴν συλλάβουν καὶ νὰ τοῦ τὴν φέρουν; Ἦτο ἀνάγκη νὰ τρέχῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ κυνηγᾷ αὐτὸ τὸ ἀγριοζαρκάδι; Νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ κρημνισθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ αὐτὸς νὰ μείνῃ μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτά;

Ἐὰν ὅμως τὸν μῦθον συσχετίσωμεν μὲ ἄλλους παρεμφερεῖς μύθους,

*) ΣΗΜ. ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ — Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Περιοδικοῦ, καίτοι ἔχουσα ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς μελέτης καὶ τὴν κατὰ τὴν διαπραγμάτευσιν ταύτης ἀκολουθουμένην μέθοδον, ἐνέκρινε τὴν δημοσίευσιν ἵνα παράσχῃ εἰς τὸν Συγγραφέα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις του ἐπὶ μισῶ ἐντελῶς νέας ἐρμηνείας τῶν ἀρχαίων κρητικῶν μύθων.

προκύπτουν άλλα πράγματα. Τὸ εἰδύλλιον παίρνει ἄλλην μορφήν.

Ἐκ τῶν ἄλλων μῦθων ξεύρομεν ὅτι ἡ Πρόκρις, πού εἶχε χάσει τὸν ἔρωτα τοῦ συζύγου της Κεφάλου, κατέφυγεν εἰς τὴν Κρητικὴν Ἄρτεμιν μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκείνη δὲ τὴν ὤπλισε μὲ «ἰθυβόλον ἀκόντιον» καὶ τὴν ἔστειλεν ὀπίσω. Χάρις εἰς τὸ ἀκόντιον τῆς Ἄρτέμιδος ἡ Πρόκρις ἀνέκτησε τὸν σύζυγόν της καὶ ἐπανέκτησε τὸν ἔρωτά του, τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχε προδώσει.

Δὲν εἶναι ἀστεῖον εἰς τοὺς μύθους νὰ ζητοῦμεν κανόνας ἠθικῆς; Ἡ ἠθικὴ τῶν μύθων δὲν εἶναι κάτοπτρον τῆς ἠθικῆς τῶν ἀνθρώπων ὠρισμένης ἐποχῆς.

Ἡ ἰδίᾳ Ἄρτεμις διευκολύνει τὴν Πρόκριν νὰ κατακτήσῃ τὸν σύζυγόν της, τὸν ὁποῖον εἶχε προδώσει. Ἡ ἰδίᾳ Ἄρτεμις τιμᾷ τὴν ἀγνότητα τῆς Κρητικῆς Παρθένου, πού ἐλέγετο Βριτόμαρτις. Ὡστε, ὅλα αὐτὰ εἶναι μυθικοὶ τρόποι ἐκφράσεως, καρκεύματα δὲ τῶν μύθων.

Ἐπομένως, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σταματήσωμεν εἰς τὴν παρθενικὴν στάσιν τῆς Βριτομάρτιος. Ἡ παρθενία, εἰς τοὺς μύθους, δὲν εἶναι σαρκική.

Ἡ σκηνὴ τῆς ἐρωτικῆς καταδιώξεως τῆς Βριτομάρτιος ἐκ μέρους τοῦ Μίνως δὲν εἶναι μοναδική.

Καὶ ὁ Ἀπόλλων ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὴν ἀγνὴν καὶ ὠραίαν νέαν Δάφνην. Καὶ ἡ Δάφνη δὲν ἔστεργεν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ὠραιότερου Θεοῦ: τοῦ Ἀπόλλωνος. Δὲν ἔστεργεν...μυθικὸς τρόπος τοῦ λέγειν.

Καὶ ὁ Ἀπόλλων κατεδίωκε τὴν Δάφνην διὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ. Τὴν ἔχασε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Τρόπος τοῦ λέγειν.

Ἡ Δάφνη, κατὰ τὸν μῦθον, ἐκάλει — καταδιωκομένη — εἰς βοήθειαν τὴν μητέρα της Γαῖαν. Ἦνοιξε τὰς ἀγκάλας της ἡ Γαῖα. Ἡ Δάφνη ἐχώθη εἰς αὐτὰς καὶ ἐχάθη.

Καλά, ὁ Μίνως... ἄς τὸν πάρωμεν ἄνθρωπον, ἔστω καὶ βασιλέα. Ἀλλὰ ὀλόκληρος Θεός, ὁ Ἀπόλλων, νὰ μὴ φθάσῃ τὴν Δάφνην, πού, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, δὲν ἦτο καὶ κυνηγὸς σὰν τὴν Βριτόμαρτιν!

Δὲν χρειάζεται μεγάλη φιλοσοφία, διὰ νὰ καταλάβωμεν ὅτι ἡ περίπτωσις Ἀπόλλωνος καὶ Δάφνης δὲν εἶναι ἱστορία πραγματική.

Τί διαφέρει ἡ περίπτωσις Μίνως καὶ Βριτομάρτιος, παρὰ τὴν περισότερον ἱστορικοφάνειάν της;

Δὲν εἶναι μοναδικὴ καὶ ἡ ιδιότης τῆς Κρητικῆς Παρθένου πού διατρέχει μὲ βέλη καὶ τόξον, βουνὰ καὶ δάση, κυνηγοῦσα ἄγρια θηρία.

Ἡ Ἄρτεμις, κατὰ τὸν Ὀμηρικόν της ὕμνον, εἶναι «πότνια θη-

ρῶν». Ὡς κυνηγέτις περιτρέχει «κατ' οὐρεα σκιόεντα», κυνηγᾷ ἀγρίμια, ρίπτει τόξα πὺ σιενάζουν: «βέλη στονόεντα». Κάμνει μεγάλην θραῦσιν εἰς τὰ ἄγρια ζῶα.

Αὕτη εἶναι ἡ Ἄρτεμις;

Ἡ Ἄρτεμις τοῦ Ὀμηρικοῦ ἔμνου εἶναι παραμόρφωσις τῆς Ὀμηρικῆς Ἀρτέμιδος, τῆς περιγραφομένης εἰς τὸ ζ' (102 - 108) τῆς Ὀδυσσεΐας.

Ὅλα τὰ οὐράνια μετέωρα, πὺ διατρέχουν τὸ στερέωμα καὶ ἔξακοντίζουν ἀκτινοβολίας, εἶναι κυνηγοί, εἰς γλῶσσαν μυθικήν. Ὅπως ὁ Ὀρίων: ἄστρον φαεινόν, κατὰ τὸν ποιητήν. Ὅπως ὁ Ἀκταίων. Ὅπως ὁ ἀκούραστος κυνηγὸς Ἐνδυμίων, τὸν ὁποῖον ἠράσθη ἡ Σελήνη. Ὅπως ὁ ὠραῖος καὶ ἄγνός Ἰπλόλυτος πὺ ἦτο τόσον ἀφοσιωμένος εἰς τὴν Ἄρτεμιν, τὸν ὁποῖον ἐτίμησεν ἡ Θεὰ διὰ τὴν ἀγνότητά του, καθ' ὃν τρόπον καὶ τὴν Βριτόμαρτιν.

Ἡ Ὀμηρικὴ Ἄρτεμις περιτρέχει καὶ αὕτη εἰς τὰ ὄρη: «εἶσι κατ' οὐρέων». Δὲν τὴν ἀκολουθοῦν ὅμως κυνηγετικὰ σκυλιά. Τὴν ἀκολουθοῦν Νύμφαι «ἀγρονόμοι» (μὲ στίλβουσαν ὄψιν). Εἶναι δὲ αὗται κόραι Διὸς «αἰγιόχοιο»: τοῦ ὄχουμένου τὸ φῶς.

Ἄρτεμις καὶ Νύμφαι δὲν κυνηγοῦν, «παίζουσι». Οὔτε ἡ Ἄρτεμις διατρέχει οἰαδήποτε βουνά, ἀλλὰ... ἢ «κατὰ Τηϋγετον», ἢ «κατ' Ἐρύμανθον». «Τέρπεται» δὲ ἡ Ἄρτεμις ὄχι φονεύουσα ἄγρια ζῶα, ἀλλ' ἀπλῶς «κάπροισι καὶ ὤκειησ' ἐλάφοισιν».

Εἰς τοὺς μύθους, κάπρος σημαίνει: σκότος· ἢ δὲ ἔλαφος = φλόγα, φλογερός. Ἡ Ἄρτεμις ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Τιτανομαχίαν ὑπὸ μορφήν ἐλάφου. Ὡς ἔλαφος εἰσεχώρησε μετὰ τῶν Ἀλωαδῶν. Ἐλαφον ἔβαλεν εἰς τὴν θέσιν τῆς Ἰφιγενείας, ὅταν αὕτη εἶχε τεθῆ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θυσίας. Ἡ δὲ Ἄρτεμις ἐλέγετο καὶ Ἰφιγένεια.

Ἡ Ἄρτεμις - ἔλαφος εἶναι ἡ Σελήνη - φλογερά (σελάενα).

Ποία εἶναι ἡ εἰκὼν καὶ σκηνή, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Ὀμηρος: Οὐρανὸς εὐδιος. Σελήνη πλήθουσα: «μηνὸς ἴσταμένοιο». Γύρω τῆς τὰ ἄστρα πὺ, λαμπυρίζοντα, ἀνοίγουν καὶ κλείουν τὰ βλέφαρά των· μιὰ δύνουν εἰς τὸ σκότος· καὶ μιὰ σπινθηροβολοῦν.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν μύθων, Ἄρτεμις καὶ Νύμφαι «ἀγρονόμοι» (= στίλβουσαι) παίζουσι. Ἡ Θεὰ «τέρπεται» κάπροισι (μὲ τὰ ἄστρα πὺ δύνουν) καὶ «ὤκειησ' ἐλάφοισιν» (= μὲ τὰς ταχείας λάμψεις).

Ἄλλη ἢ δόξα Ἡλίου, ἄλλη τῆς Σελήνης, καὶ ἄλλη τῶν ἀστέρων. «Ἀστὴρ γὰρ ἀστέρως διαφέρει ἐν δόξῃ». Ὁραία εἶναι καὶ τὰ ἄστρα, ἀλλ' ὑπερέχει ὅλων ἡ Σελήνη μὲ τὸ εὐρὸν καὶ φωτεινὸ μέτωπον. Εὐκολα ξεχωρίζει καὶ διακρίνεται.

Κατὰ τὸν Ὅμηρον :

«πασάων δ' ὑπὲρ ἧ γε κάρη ἔχει ἧδὲ μέτωπα,
ρεῖα δ' ἀριγνώτη πέλειαι, καλαὶ δέ τε πᾶσαι» (ζ 107 - 108)

Ἡ τοιαύτη θεὰ εἶναι :

ARTEMIS : ardbā - māsa (εἰς τὴν σανσκριτικὴν) = ἡμισυ μηνός.

Δηλ. ἡ Σελήνη «ἵσταμένοιο μηνός». Ὡς ἐκ τούτου δέ,

ΟΡΘΙΑ. Ἡ Ἄρτεμις λέγεται καὶ Ὀρθία.

Ἀπὸ τὴν Ὀρθίαν Ἄρτεμιν δὲν διαφέρει ποσῶς ἡ Βριτόμαρτις, ἡ καὶ Δίκτυννα. Μὲ ἄλλα ὁμόσημα ὀνόματα ἐκφράζεται ἡ Ὀμηρικὴ Ἄρτεμις.

Βριτόμαρτις : βριτο - vriddhi (εἰς τὴν σανσκριτικὴν) = αὔξεις·

ferd (εἰς τὴν Ἀραβικὴν) = ὑπερβολή· ὑπερ-
βολικὸς βαθμός.

μαρτις : maridr (») = πῦρ ἀνευ καπνοῦ·

φλόξ· πβ. μαρ - μαρυγή· μαρ - μαρούσσω.

Βριτόμαρτις : ἡ πολὺ (Βριτο -) μαρμαρούσσουσα· Ἡ πλησι - φάη·

Ἡ τοιαύτη Βριτόμαρτις (πλήθουσα Σελήνη) εἶναι ἄλλη Ἄρτεμις·
καὶ ὡς ΔΙΚ - ΤΥΝΝΑ (dīc καὶ dīk εἰς τὴν σανσκριτ.) = οὐρανός

tunga, (εἰς τὴν σανσκριτικὴν) = ἐγειρόμενος, ὀρ-
θούμενος· εἶναι ἡ εἰς τὸν οὐρανὸν ὑψουμένη (Σελήνη) : ΟΡΘΙΑ.

Ὄταν ὁ προελληνικὸς κόσμος ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὰς πηγὰς τῶν μύθων, ἐλησμονήθησαν δὲ ἢ ἐθολώθησαν αἱ σημασίαι πολλῶν ἀρχαίων λέξεων,

οἱ οὐράνιοι (μυθικοὶ) κυνηγοὶ ἔγιναν κυνηγοὶ (πραγματικοὶ) θηρῶν·
αἱ «ἀγρονόμοι» Νύμφαι ἐξελήφθησαν Νύμφαι τῶν ἀγρῶν : ἐξοχικῶν
τόπων·

ἡ «ἀγροτέρα» (= μηνόφορος) Ἄρτεμις, ποὺ παίζει μὲ τὰς Νύμφας, ἐ-
θεωρήθη «πότνια θηρῶν».

ἡ Βριτόμαρτις ἔγινε καὶ αὐτὴ «πότνια θηρῶν».

ἡ Δίκτυννα ἐσυσχετίσθη μὲ δίκτυα.

Καὶ ἐμυθεύθη ὅτι ὠνομάσθη οὕτω ἡ Βριτόμαρτις ἐπειδὴ τὴν ἔσωσεν
ἡ Ἄρτεμις ἐντὸς δικτύων ἀλιευτικῶν.

Τὴν ὡραίαν Βριτόμαρτιν - Δίκτυνναν : τὴν πλησιφαῆ Ὀρθίαν (Σελήνην) κατεδίωκεν ὁ Μίνως, ὅπως ὁ Ἀπόλλων τὴν Δάφνην. Καὶ παρ-
ραστατικώτερον, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς (= ὁ φρίσσω ἀπὸ χαρὰν Ἡλιος·
ὁ Harsa - caba τῆς σανσκριτικῆς) τὴν Κερυνίτιδα ἔλαφον (= τὴν
συμπαθητικὴν Σελήνην).

Ἡλιος καὶ Σελήνη, δύο οὐράνιοι δρομεῖς, ἀνέτειλον ὡς Σελήνη καὶ Ἡλιος τοῦ νέου ἔτους. Πρῶτα ἡ νοσηνία τοῦ ἔτους, ἀπὸ πίσω ὁ ἔαρινος Ἡλιος. Διαγράφουν, οὕτω, τὴν πρώτην ὑψωτικὴν καὶ ἀνιούσαν τροχίαν των. Ἐφθασαν εἰς τὸ μεσουράνημά των. Φθινοπωρινὴ κάμπη. Ἡ Σελήνη κάμπει καὶ διατρέχει τὴν κατιούσαν τροχίαν της: τὴν ἀντίστροφον τῆς προηγουμένης. Κατὰ πόδας ὁ Ἡλιος. Φθάνουν, διαγράφοντες πλήρη τροχίαν, εἰς τὴν ἀφετηρίαν των. Καὶ εἶναι ἔτοιμοι οἱ δύο ἀκούραστοι μαραθωνοδρόμοι νὰ ἐπαναλάβουν τὸ συμπαθητικὸ τους κυνηγητό, μόλις αἱ Ὁραι σημάνουν τὴν ὥραν τῆς ἔαρινῆς τροπῆς.

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν μύθων, ὁ Ἡρακλῆς - Ἡλιος καταδιώκει τὴν Κερυνίτιδα Ἐλαφον. Ἡ Κερυνίτις, τρέχουσα διαρκῶς, ἔφθασεν εἰς τὴν (μυθικὴν) Ὑπερβόρειον - ὑπερεναργῆ: εἰς τὸ ζενίθ της. Ἀπ' ἐκεῖ ἔστρεψεν ὀπίσω καὶ βαίνουσα ἐπάνω εἰς τὰ ἴχνη της ἔφθασεν εἰς τὴν (μυθικὴν) Ἀρκαδίαν - Ἀνατολήν, ὅθεν καὶ εἶχεν ἐκκινήσει. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ἡρακλῆς. Εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐπὶ τέλους, συνέλαβεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν ὠραίαν Ἐλαφον, ποὺ εἶχε — κατὰ τὸν μῦθον — χρυσᾶ κέρατα καὶ πόδας χαλκοῦς.

Βεβαίως ἔλαφος μὲ χρυσᾶ κέρατα καὶ χαλκοῦς πόδας οὔτε ὑπῆρξεν οὔτε θὰ ὑπάρξῃ. Ἡ μυθικὴ Ἐλαφος - Σελήνη ἔχει τὸ χρυσοῦν κέρασ τῆς Μήνης. Τρέχει εἰς τὸ στερέωμα ὡς δρομεύς, δι' αὐτὸ δὲ ἐμυθεύθη ὅτι ἔχει ταχεῖς πόδας. Ἡ Σελήνη εἶναι ἀργυρᾶ. Δι' αὐτὸ οἱ πόδες της εἶναι χαλκοῖ: στίλβουν, ὅπως ὁ χαλκός (πβ. «χαλκείη αὐγή»).

Ἐὰν τώρα εἰς τὴν θέσιν τῆς Κερυνίτιδος θέσωμεν τὴν Βριτόμαρτιν. ποὺ δὲν διαφέρουν, τὸν δὲ Ἡρακλῆ ἀντικαταστήσωμεν μὲ τὸν Μίνωα, θὰ ἔχωμεν ἄλλην ἐκδοσιν τοῦ μύθου. Ἡ οὐσία θὰ εἶναι ἡ ἴδια. Θὰ ἀλλάξουν μόνον τὰ ὀνόματα.

Ὁ Ἡλιος, ἀντὶ νὰ εἶναι ὁ φρίσσων ἀπὸ χαρὰν (Ἡρακλῆς), θὰ εἶναι ὁ σμαραγδένιος (Ἡλιος). Θὰ εἶναι δηλ.

ΜΙΝΩΣ: *mīnu* (εἰς τὴν Περσικὴν) = σμάραγδος· οὐρανός· Οἱ δύο μῦθοι θὰ ἔχουν μόνον τὴν ἐξῆς διαφορὰν. Ἐνῶ ἡ Κερυνίτις κάμπει τὴν ὑπερβόρειον καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ δρομητήριόν της, ἡ Βριτόμαρτις πίπτει καὶ δύει εἰς τὴν θάλασσαν (μυθικὴν), ὅπου χάνονται τὸ λῆγον ἔτος καὶ ὅλα τὰ ὠραῖα φαινόμενα τοῦ ἔαρος ποὺ φθίνουν (τὸ φθινοπωρον) καὶ ἐξαφανίζονται.

Εἶναι ὅμως ἀθάνατα. Δύοντα, ἀνατέλλουν. Γηράσκοντα καὶ φθίνοντα, ἀνανεώνονται.

Κατὰ τὸν μῦθον, ἡ Ἀρτεμις ἔσωσε τὴν Βριτόμαρτιν. Καὶ τὴν ἐτίμησεν ὡς θεάν.

Ἡ Βριτόμαρτις - πλησιφάη δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ Πασιφάη, ἡ ὁποία — κατὰ τὸν μῦθον — ἦτο σύζυγος τοῦ Μίνως. Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Ἡλίου ἦτο ἡ Σελήνη.

Φῶς φανερὸν ὅτι πρόκειται περὶ συζυγίας λεκτικῆς· δηλ. μυθικῆς. Εἰς τοὺς μύθους, ἔρωτες καὶ σύζυγοι εἶναι ἀνθρωπομορφικοὶ τρόποι ἐκφράσεως συγγενείας φυσικῶν φαινομένων.

Τὸ νόημα τοῦ μύθου τῆς Βριτομάρτιος.

Τὴν Ἄνοιξιν, ὁ Μίνως - Ἡλιος ἐρωτεύθη τὴν ὠραίαν Βριτόμαρτιν - πλησιφάη Σελήνην, ποὺ περιέφερε τὰ βήματά της εἰς τὸ Οὐράνιον Στάδιον, ὡς Θεὰ κυνηγός, καὶ ἔρριπτε τὰς χρυσᾶς της ἀκτίνας ὡς βέλη.

Ὁ Μίνως (Ἡλιος) τρέχει πίσω ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του. Τὸ ἄστρον τῆς νυκτός καὶ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας ἔχουν κυνηγητό. Ἀλληλοδιαδέχονται. Ὁ Μίνως καταδιώκει τὴν Βριτόμαρτιν, χωρὶς νὰ τὴν φθάσῃ. Ἡ καταδίωξις αὕτη διήρκεσεν ὀλόκληρον ἔτος. Κατὰ τὴν λῆξιν αὐτοῦ, Μίνως καὶ Βριτόμαρτις ἦσαν πολὺ κοντά. Ἡ παλαιὰ Σελήνη ἔδυσσε, διὰ ν' ἀνατείλῃ, κατὰ τὴν ἑαρινὴν τροπὴν, ὡς νέα Νουμηνία καὶ Σελήνη. Εἰς μυθικὴν γλῶσσαν, ἡ Βριτόμαρτις ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν: τὸ χάος. Ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ. Ἡ Δίκτυννα - Ὀρθία, ἡ ὠραία Κρητικὴ Ἀρτεμις, εἶναι ἀθάνατη Εἶναι Θεά.

Ἄς χαίρεται ἡ Κρήτη τὸν λαμπρὸν βασιλέα της Μίνωα - Ἡλιον.

Ἄς χαίρεται καὶ τὴν ὠραίαν βασίλισσάν της: τὴν Πασιφάην.

Ἄς χαίρεται καὶ τὴν ἔξοχον Βριτόμαρτιν - Ἀρτεμίν της.

Ἡ θεία Δίκτυννα ἄς σελαγίζῃ καὶ ἄς τῆς χαρίζῃ τὰς ὠραίας πανδίας.

Ἄς φωτίζῃ τὸν ἀστερόεντα οὐρανὸν της, παίζουσα μὲ τὰ ἄστρα.

Καὶ ὅταν ἡ Δίκτυννά της βυθισθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, ἄς παρηγορηθῆ.

Ἡ θεά της Βριτόμαρτις - Δίκτυννα εἶναι ἀθάνατη.

Θὰ ἔλθῃ ξανά, ὅταν σημάνη ἡ φύσις τὸ προσκλητήριο τῶν ὠραίων Θεῶν.

Θὰ φωτίσῃ, πάλιν, τὸν οὐρανὸν της, καὶ τὸν δρόμον τῶν ναυτικῶν της.

Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ